

er en Misforstaaelse at tro, at man paa Landet slipper meget billigere ogsaa med Hensyn til Grundskatter.

Det er vel rigtigt, at man i de senere Aar er kommet op paa ret høje Skatteprocenter i Byerne, ogsaa noget højere end paa Landet. Men det skyldes for det første dette, at man i Byerne tager en langt større Del af det samlede Skattebeløb gennem de personlige Skatter. Det kan maaske ogsaa noget skyldes, at man gennemgaaende ikke i Byerne benytter Kildeartstillæget, som vi i Almindelighed benytter paa Landet, og det er jo i sit Princip en Lettelse for de almindelige Arbejdsindtægter. Men dernæst skyldes det, at man paa Landet har betydelig større Grundskatter end i Byerne, den Omstændighed, at man der har noget, der hedder Amtsskat. Den blev der tidligere ikke regnet med i særlig Grad, men i de senere Aar er den vokset til en særdeles stor Højde, hvilket bl. a. navnlig skyldes de ualmindelig kostbare Sygehuse, en human Foranstaltning, som jeg, hvor der til et Sygehus er knyttet en dygtig Overlæge, gerne skal anerkende som værende i høj Grad i Befolkningens Interesse. Men jeg maa dog konstatere det Faktum, at det medfører særdeles høje Skatter, idet ikke blot Opførelsen, men ogsaa Driften har medført en betydelig Overvæltning paa Skatteyderne.

Lad mig nævne et enkelt Eksempel for at belyse for dem, der ikke er kendte med disse Forhold, hvorledes Skatten paa fast Ejendom er fordelt mellem By og Land. En Ejendom i Horsens, som jeg kender, og som er vurderet til Ejendomsskyld til 85 000 Kr., giver i Ejendomsskyld til Stat og Kommune og i Grundskat og Huskat i alt 470 Kr., medens en Ejendom ude i et Sogn i Vejle Amt, der er sat til den samme Værdi, svarer 2 000 Kr. i faste Skatter til Stat, Amt og Kommune, altsaa det 4-dobbelte. Det maa man tage med i Betragtning, naar man vil bedømme Skattefordelingen mellem Land og By. Om slikt er nødvendigt af Hensyn til de forskellige By- og Landkommuners Struktur, skal jeg ikke kunne sige, men det er et Faktum, der ikke maa overses. Hvis man overhovedet vil bedømme Skattebyrdens Fordeling, nytter det ikke, at man alene ser paa de personlige Skatter.

Det næste Forslag, om Arveafgift og Gaver, skal jeg ikke gøre mange Bemærkninger om. Naar undtages de smaa Arvebeløb mellem nærmest beslægtede, inde-

holder Lovforslaget gennemgaaende en Forhøjelse. Der gennemføres tillige en Rateskala, der gør Overgangen mere jævn. Beskatningen af Gaver er i nogen Maade en Flytning af en Skatteydelse fra Indkomstbeskatningen over til Arvebeskatningen. Efter de gældende Indkomstskatte-regler er saavel den, der giver Gaven, skattepligtig som den, der modtager den. Det er muligt, at det ikke sker Fyldest paa langt nær i alle Tilfælde. Men netop derved kommer den til at virke uretfærdigt. Det er dog rimeligt, at flytte Skatten over til Arveafgiften og fjerne den fra Indkomstbeskatningen. Jeg skal gerne indrømme, at det vel nok kan have sin Vanskelighed at finde disse Beskatningsobjekter selv efter den foreslaaede Lov; men jeg synes dog ikke, at Hr. Brandes heller har Ret i sin Omtale af dette Lovforslag i den Kronik, jeg allerede har nævnt. Han slaar for det første fast, at en Mand ikke kan give sin Kone mere end 1 000 Kr. i alt. Forholdet er dog dette, at Manden kan give sin Kone 1 000 Kr. kontant og 5 000 Kr. i Møbler, Husgeraad og personligt Udstyr. Der er vist ikke mange, der er saa velhavende, at de kan give deres Koner mere end 6 000 Kr. om Aaret. Jeg vil næsten synes, at naar de er saa velhavende, kunde de ogsaa betale den Skat, der løber paa af det overskydende. Men for øvrigt gaar jeg ud fra, at det slet ikke er Hensigten med Lovforslaget overhovedet at bringe nogen Skat eller Arveafgift i Anvendelse overfor Gaver fra Mand til Hustru, hvor der er Formuefællesskab, hvor de optræder skatte-retlig set som en Enhed. Jeg gaar ud fra, at der kun kan være Tale om Afgift, hvor der ikke findes Formuefællesskab.

Endnu skal jeg kun tilføje, at den til enhver Tid siddende Regering har den ikke behagelige Pligt at skulle skaffe de til Statens Husholdningsførelse nødvendige Indtægter gennem Skat. Og naar man nu ser paa Forholdene, som de er i Øjeblikket, hvor Skatteskruen er spændt til det yderste, og hvor Følgerne af en Verdenskatastrofe ogsaa lader sig mærke under mange Former hos os, synes jeg, jeg har Ret til at fastslaa, at det Kompleks af Skattelove, der her foreligger, er Udtryk for en alvorlig Overvejelse af alle Forhold, og at det tillige i høj Grad bærer Præget af humane og sociale Hensyn. Den højtærede Finansminister har søgt at fordele Byrderne retfærdigst muligt, og derfor har jeg kunnet give Tilsagn om Venstres Til-